

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 122/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Hrivnákom, advokátom, Krížna 44, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cos/1/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cos/1/2023. Navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať mu finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že predmetom sťažnosti je priebeh civilného konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. 7Cos/1/2023, v ktorom sťažovateľ vystupuje na strane žalobcu. Sťažovateľ tvrdí, že v napadnutom konaní došlo k obdobiam procesnej nečinnosti súdu, ktoré prekračujú primeranú lehotu. Na preukázanie tvrdení v ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol návrh dôkazu s formuláciou, že navrhuje pripojiť súdny spis mestského súdu vedený pod sp. zn. 7Cos/1/2023. Sťažovateľ namieta, že mestský súd v napadnutom konaní zapríčinil zbytočné prietahy svojou nečinnosťou, neefektívnou činnosťou, a to najmä v počiatočnej fáze konania a následne aj po doručení posledného podania protistrany.

3. V rámci chronológie konania sťažovateľ uvádza, že žalobný návrh bol podaný 25. augusta 2023. Podľa jeho tvrdení súd po podaní žaloby takmer dva roky nekonal, pričom až 26. mája 2025 vyzval

žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Žalovaný doručil vyjadrenie 28. júla 2025 a sťažovateľ (žalobca) naň reagoval podaním z 24. septembra 2025. Sťažovateľ zdôrazňuje, že sporové strany si svoje podania vymenili promptne, v relatívne krátkom časovom úseku, avšak následne súd vo veci ďalej nekoná.

4. Sťažovateľ tvrdí, že dĺžku a priebeh napadnutého konania nemožno odôvodniť ani právnou či faktickou zložitou veci, ani správaním účastníkov konania, keďže reagovali na výzvy súdu bez zbytočných prietáhov. Z jeho pohľadu ide o situáciu, v ktorej je korešpondenčná fáza konania neprimerane dlhá a nesústredená, pričom v napadnutom konaní dosiaľ nebolo nariadené pojednávanie ani vykonaný meritorne smerujúci procesný úkon spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty.

5. Sťažovateľ ďalej poukazuje na ustálenú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k posudzovaniu primeranosti dĺžky konania vrátane kritérií právnej a faktickej zložitosti veci, správania účastníka konania a postupu samotného súdu. Zdôrazňuje, že prietahy môžu byť spôsobené nielen nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou súdu, ktorá nevedie k odstráneniu právnej neistoty. V nadväznosti na intenzitu namietaných prietáhov argumentuje aj porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu odňatia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

6. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že prejednávaná vec nie je po právnej stránke zložitá a ani neobsahuje medzinárodný prvok. V súvislosti so svojim správaním sťažovateľ konštatuje, že žiadnym spôsobom neprispel k prietahom v konaní, keďže bol v predmetnom súdnom konaní súčinný a aktívny.

7. Sťažovateľ uvádza, že ústavná sťažnosť predstavuje v podmienkach Slovenskej republiky účinný právny prostriedok nápravy namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom (v podaní vyčíslenú sumou 949,17 eur s daňou z pridanej hodnoty). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

10. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

12. Po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou ústavný súd zistil, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiaden dôkaz o zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). K ústavnej sťažnosti nepripojil žiadne listiny, ktoré by umožnili ústavnému súdu posúdiť aspoň základný rámec napadnutého konania a jeho priebeh (napr. listinu preukazujúcu, že u porušovateľa označené súdne konanie prebieha). Pripojenie dôkazu je obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti vyžadovanou zákonom. V okolnostiach veci má absencia takýchto príloh za následok, že ústavný súd nemôže vyhodnotiť ako preukázanú ani elementárnu skutočnosť, že napadnuté konanie prebieha v sťažovateľom tvrdenom rozsahu a stave.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Advokáta ako osobu práva znalú a oprávnenú na zastupovanie v súdnych konaniach treba nepochybne považovať za osobu odborne kvalifikovanú, od ktorej sa dá právom očakávať *inter alia* dostatočná znalosť procesnoprávných predpisov, ktorými sa riadi konanie, v ktorom klienta právne zastupuje.

14. Z dôvodu existencie uvedeného nedostatku ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Sťažovateľovi odmietnutie aktuálnej ústavnej sťažnosti nebráni, aby sa na ústavný súd obrátil s novou ústavnou sťažnosťou (spĺňajúcou zákonom požadované náležitosti) proti postupu mestského súdu konajúceho v jeho veci, keďže zákon o ústavnom súde v § 55 písm. a) takúto možnosť implicitne nevyklučuje.

15. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii sťažovateľa spojenej s jeho návrhom na zaobstaranie si súdneho spisu mestského súdu sp. zn. 7Cos/1/2023 ústavný súd pripomína, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09).

16. Podľa ústavnej sťažnosti v čase jej podania konanie u porušovateľa trvalo 2 roky a 4 mesiace. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza, čo je predmetom prebiehajúceho konania. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že pod spisovou značkou „Cos“ u porušovateľa v príslušnom registri sú evidované spory týkajúce sa ochrany osobnosti, čiže ide o konanie s tzv. „priemernou rýchlosťou“.

17. Ústavný súd vychádza zo súdnych rozhodnutí ESLP, ktorý postupne vytvoril koncepciu troch rýchlostí súdnych konaní v závislosti od významu prejednávanej veci, a to: i. priemernú (všeobecne aplikovateľná), ii. osobitnú (spojená 1. s prostriedkami na živobytie sťažovateľa: náhrada škody, dôchodkové veci, sociálne zabezpečenie, pracovnoprávne spory, 2. osobným statusom sťažovateľa: rozvodové konania, určenie otcovstva), iii. výnimočnú rýchlosť (rodičovské práva, náhrada škody osobám nevyliciteľne chorým). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/2001). Dĺžku napadnutého konania ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú, a to aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (porovnaj aj IV. ÚS 211/2018). Na základe toho ak by ústavná sťažnosť sťažovateľa mala všetky náležitosti, i tak by bolo potrebné ústavnú sťažnosť v súčasnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu